

A csodaóra

KORUNK
PRÓZÁJA

H. Lajosnak nem volt rendkívüli élete; halála napján csak-nem annyian ismerték, mint újszülött korában. Temetése sem hozott semmi újat, csak bizarr végrendelete, mely szerint halála napjától számítva két év múlva ássák ki sírját.

Nyálas hóbot, gondolta a feleség, Borbála, de tehetetlenül vergődött férje akaratában, mivel csak akkor jut hozzá H. Lajos vagyonkájához, ha teljesíti a kívánságot; így hóbot ide, hóbot oda, ahogy eltelt a két esztendő, máris kullogott két sírásó háromszor három pohárka szíverősítővel felbátorítva a temető felé.

A koporsóféldél nem volt jól leszögezve, kissé félrecsúszott, s a ládából halk, síri ketyegés hallatszott. Borbála elájult, az egyik sírásó megtöltötte a nadrágját, s a harmadik, az eset hőse futásnak eredt, összecsiszítva a fél várost esztelen rikoltozásaival. Rögtön egy különbizottság alakult, hogy felülvizsgálják a helyzetet, és arra a következtetésre jutottak, hogy előbb el kellene szállítani özv. H. Lajosnét, majd el kellene takarítani a sok mocskot a sírásóval együtt, akinek azóta sem szűnt meg a hasmenése. Majd kiemelték a koporsót, és kiderült: H. Lajos teste felismerhetetlenül szétmállott, viszont azt tisztán látni, hogy a halott karján ott egy közönséges óra, mely ketyeg, és mutatja a pontos időt.

Mivel az emberek szenzációkeltő képessége erősebb bárminél, egy órán belül a sírásó jóvoltából már nem volt férőhely a temetőben.

Két óra múlva a túlbuzgó hivatalnokok jóvoltából a minisztériumban nem volt senki, aki ne értesült volna az esetről.

Négy óra múlva a technika jóvoltából a világ összes táján tárgyalták a ketyegő óra történetét.

Reggelre a földgolyó valamennyi újságja jelentette a legújabb eseményt, kivéve, ha nem sztrájkoltak a nyomdászok, vagy a cenzúra nem utasította vissza, különféle mellékértelmezést sejtve a történetben.

A legnevesebb óracégek a tőlük megszokott és elvárt éberséggel figyeltek fel a hírre, s máris röpitették küldötteiket H. Lajos városába. Micsoda világot-rázó reklámot lehetne kikerekíteni, csak lenne övék a márka!

Ezért Borbála segítségét akarták kérni, ám a három főszereplő ekkor már nem volt beszámítható állapotban: az özvegyasszony egyszerűen megőrült, az egyik sírásó az asztal alá itta magát, a másik pedig azóta is gubbaszt, mivel gyomor-menése nem szünetel egy pillanatra sem. Igaz, ez biológiailag teljesen lehetetlen, de erre a szomszédok csak legyintenek: annak két éve ketyeg az órája, s ő két napnyi hasmenéssel kérkedik? Micsoda arcátlanság!

A három áldozat szívfacsaró állapotával mit sem törődve, újabb 24 óra elteltével a turisták ellepték a települést. A temetőt külön erre a célra nyomtatott belépőjeggyel lehetett látogatni, ennek árát 2-ról 5-re, majd 10 pénzre emelték. A helybélieket is csak akkor engedték be, ha bizonyítani tudták, hogy legalább egy hozzátartozójuk alussza örök álmát a temetőben.

Eltelt még egy nap, s az eddig eldugott kisváros a világ első számú turisztikai központjává kiáltatott ki.

A temetőt sürgősen felszerelték éjjeli hangulatvilágítással, mellette nyílt egy farmerbolt, és megkezdték egy nagyáruház építését. Csodálatosan megteltek az üzletek a legváltozatosabb árucikkkel. Ugyanakkor különféle nyilatkozatok láttak napvilágot.

Detektív: ellenőrizni kellene, nem trükk-e az egész.

Főorvos, főügyész, főgeológus, főszabó hivatalos jelentése: az óra két éve érintetlen.

Riporter: ki kellene kérni a halott véleményét.

Tisztviselő: nem lehet, a törvény tiltja a halottak meginterjúvolását.

Polgármester: végre bebizonyosodott, városunkat igazán rendkívüli emberek lakják; eljött annak az ideje, hogy erről tudomást szerezzen az egész világ.

Az eset nagy felfordulást keltett világszerte.

A filozófusok dühösen a homlokukra böktek, és feltették a kérdést: mit is jelent az idő mint filozófiai kategória? Hátrapillantottak az elmúlt kétezereztíz évszázadra, s újrakezdték csatájukat az absztrahálás tudományával.

Dél-Afrikában a fajgyűlölők megtorpannak, csúszni kezdett talpuk alól a rengeteg gyémánt- meg aranyrög. Hová leszünk, kérdezték, ha effajta örökketyegő kicsodákkal hálózunk be bennünket?

A gyengén fejlett államok úgy érezték, ha övék lenne az óra, végre kiléphetnének az elmaradottság kátyújából, ezen pedig magatehetetlenül hóbörgött a neokolonializmus valamennyi szószólója.

A nagyhatalmak táborában egyik gyűlés a másikat követte. Úgy döntöttek, át kell szervezni az egész katonai stratégiát. Ha már ilyen csodák látnak napvilágot, bármire lehet számítani az ellenség részéről.

A rossz nyelvek azt susogják, ebbe halt bele VI. Pál pápa is: állítólag felfördült, nem ér semmit az egész isteni komédia, ha az örökkévalóságot lehet földi idővel mérni.

Aztán az egyik délelőtt a módosult helyzet következtében nem dördült el több fegyver. Valaki ezt világbékének titulálta. Másvalaki a robbanás előtti csendnek nevezte a létező konjunktúrát. A bizonytalanság újabb hulláma árasztotta el a földet. Világszerte megjelentek az ál-örökkjáró-óra szerkesztők. Itt-ott hosszú tudományos tanulmányok láttak napvilágot, melyek szerint nem is létezett az a csodaóra, kacsa az egész. H. Lajos, polgármesterével együtt, a legnagyobb szélhámos a világon, és lehet, ilyen város nem is létezik.

A városka pedig élte a maga életét, az óra pedig csak ketyegett, ketyegett, ketyegett. A szakértők képtelenek voltak azonosítani eme műszert bármely cég márkájával. Hosszú életükben mindaddig nem találkoztak ilyen szerkesztménnyel, mely ráadásul a pontos időt 0,002 sec késéssel mutatja változatlanul. A kiküldött órásmesterek büszkeségét módfelett sértette, hogy akadt valaki, aki ügyesebb náluk. Szerencsére H. Lajos nem versenyképes ellenfél.

Ugyanakkor a szomszéd települések lakói pukkadoztak az irigységtől. Egyre idegesebben és dühösebben vágták falhoz lokálpatriotizmusukat, de hiába. Miért nem lehetett náluk az a ketyegő kicsoda? Miért ott, és miért nem itt? Hát van isten? Az már természetes, hogy felfedezték H. Lajos körülbelül félszáz édestestvérét, több tucat törvénytelen gyereket, néhány száz unokatestvérét, nagybátyját, nagynénjét, sógorát, komáját, gyerekkori legjobb pajtását.

Történt pedig egy délelőtt, hogy a ketyegő órának nyoma veszett.

Ekkor már rotygott az egész világ tanácstalanságában.

Ki lophatta el az órát? Esetleg: kik? Mily tábor, szervezet, egyesület, brigád, csoportosulás lehetett az, amelyik mindenkit megelőzve megkaparintotta H. Lajos óráját?

Még nagyobb volt a döbbenet, amikor kiderült, nincs szó rablásról, a nagy felfordulásban egyszerűen elveszett az óra. Volt, nincs. Hát istenem... emberek vagyunk.

Az órára végül holmi gyerekek találtak rá, akik kilódultak hancúrozni a szabadba, hogy szippantsanak ők is egy kis napfényt ebben az áporodott kavarodásban. A büntetést kockáztatva szaladtak vissza a csodaműszerrel, ám a szigorú

óvónéni előbb sarokba állította, majd megróta őket az egész csoport előtt, szervezett lógás miatt. Igaz, aztán rohant, hagyva csapot-papot, a frissen alakult NÖCCS (Nemzetközi Önkéntes Csodaórakereső Csoportosulás) vezetőségéhez az órával, messés honoráriumról álmódzva. Az egyetlen apróság, ami az örömet megzavarta, hogy megállt az óra. Mégpedig abban a pillanatban, amikor visszakerült a fiatal NÖCCS birtokába.

Hogyan történhetett? Ezzel a kérdéssel az új esemény bevonult a történelembe.

H. Lajos órája nem ketyegett többé, hiába dolgoztak vele a legnevesebb szakemberek, hiába rittyentették oda a cementhez. S amikor mindez világhírré tétetett, a legtöbben megkönnyebbülten sóhajtottak fel: tehát nem kell tartani csodaóra-inváziótól, nyugodtan lehet fajt üldözni, fegyverkezni, gyilkolni, gyarmatosítani.

A város is kiürült, mert a turisták rádöbentek, ilyen mocskos, zajos kisváros nincs még egy a kerek világon.

Valahol megjelent egy cikk, azt taglalta, hogy H. Lajos tulajdonképpen lángész volt. Itt-ott érdekesnek találták a gondolatot, tényleg az volt, hiszen nem véletlenül ásatta ki magát. De most már mindegy.

Mindegy? H. Lajosnak legalábbis. Újra elföldelték, még azt az értéktelen fémdarabot is rádobták temetésekor, mégse legyen a gyerekek martaléka. A korporsófödél ismét félrecsúszott, és nem volt senkinek sem kedve hozzá, hogy nekiálljon szegecselni. Úgy hagyták.

Megindult-e ismét az óra? Rejtély, mivel senki sem vállalkozott többé kihantolni az órásmester tetemét. S mire valaki elszánná rá magát, tán feledésbe merül ez az annyiakat kompromittáló ügy.

**KORUNK
PRÓZÁJA**

Domokos Péter rajza